

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versvs X. Averte faciem tuam à peccatis meis, & omnes iniquitates meas
dele.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

gore animando, si quando illæ, pro humanæ imbecillitatis conditione, labascere & debilitari cœperint. *Dulcedo Anima sanitas ossium. Prov. 16. v. 24.* Nemo igitur aures illis præbeat, qui ausi sunt damnare devotionem sensibilem, dum vides illam ab ipso adeò Davide non hoc tantum, sed pluribus aliis locis petitam; *Sicut adipe & pinguedine repletur Anima mea, & labiis exultationis laudabit os meum. Psal. 62. v. 6.* Nostine quando sensibilis Devotio probanda non sit, aut potius contemnenda? tum cum illa sola expetitur; hoc enim perinde est ac velle accidentia sine substantia: calorem sine igne, lucem sine flamma, & robur ac vires sine alimonia, quæ sola illas confert. Quære Devotionem substantialem; & in hac probè obfirmatus cur desiderare non possis, ut illi DEUS adjungat etiam accidentariam? *Auditui meo dabis gaudium & letitiam, & exultabunt ossa humiliata.* Satisne illa tibi utilis videtur? Excitat & denuo animat in te virtutes jam marcentes & languidas, easque restaurat,

VERSUS X.

Averte faciem tuam à peccatis meis, & omnes iniquitates meas dele.

Considera, Animam cum se in Devotione illa sensibili, paulò ante explicatâ, constitutam animadvertit, tunc præquam aliàs audentem reddi ad petendum. Videtur tum illa sibi experiri, & sensu quasi ipso percipere, quòd sit cara DEO, atque ita quid sibi non promittit? David proinde, non contentus obtinuisse veniam particularem injuriæ illatæ Uriz, ad aliam quoque postulandam

landam progreditur non jam particularem, sed generalem, omnium scilicet peccatorum, quæ per omnem retro vitam admisisset: *Averte faciem tuam à peccatis meis, & omnes iniquitates meas dele.* Jam omnium noxarum erat consecutus veniam; ita est. Hinc tamen non est consequens, veniam earum amplius peti non debuisse. Quin imò oportet eorum quoque delictorum, quæ condonata jam sunt, veniam identidem postulare. Atque hoc est, quod præsentî in versu innuere tibi David voluit, quòdque tu non minus, quàm alius quisquam, tibi quàm maxime familiare reddere deberes. Innuere tibi vult, quòd tum quoque, cum tantum non ad fastidium usque pro obtinendâ veniâ laborâsti, redire debeas ad eam quasi à principio petendam. Vide quàm multis modis, jam inde à initio hujus Psalmi, David eam petierit! & tamen denuo ad idem redit; easdem ad phrasas, easdem ad formulas revertitur, & non tantum ad idem poscendum. Et tu tam citò supplices ejusmodi preces nauseas?

Considera, vitam hanc, si ullo ex capite amanda est, dum illam nobis DEUS, & ejus spatia profert, postquam tot à nobis est injuriis laceffit, non ex alio amandam esse; quàm ut diutius possimus deplorare has illatas DEO injurias. *Quid restat nobis, nisi semper dolere in vita?* aiebat S. Augustinus lib. de vera & falsa Pœnit. cap. 13. Non tamen sine causâ dixit *Nobis*: non enim desunt, qui hoc idiomatis genus non assequantur. Si verum fateri vis, quorum ex Pœnitentium classe tu es? an illorum qui procul dubio de admisso malo dolent, sed non nisi proprii commodi respectu; ob inferni nimirum supplicia, quæ promeruerunt, ob cælum, cujus jacturam subjerunt? Si horum è numero es, non nego, si certus esses de veniâ admissorum

rum tuis lacrymis obtentâ, finem aliquando facere & posses & deberes, eas profundendi. At si ad illos pertines, qui unice ob DEUM, bonum summum, offensum dolent, ecquod tandem dubium esse potest, quin quò vivis diutius, hoc etiam malum admissum deplorare debeas amplius? *Exitus aquarum* (ita & tu rebus sic stantibus alloqui DEUM debes.) *Exitus aquarum deduxerunt oculi mei, quia non custodierunt legem tuam. Psal. 118.* Hæc præclara dolendi causa, quæ eo nititur, quòd nos voluntatem divinam sumus transgressi, causa est quæ nunquam non perseverat, & idcirco apta, ut, quantum est ex se faciat etiam dolorem durare, per omnem deinceps seculorum æviterinitatem; nisi quòd in cælo dolori jam locus nullus est: quapropter Sancti Cælites abominantur quidem ibi culpas veteres, non tamen de illis dolent. Hac in vita semper dolori locus est; & idcirco nos dum vivimus, & abominari culpas nostras, & de iis dolere debemus sensu doloris amarissimo. *Lavabo per singulas noctes lectum meum, lacrymis meis statum meum rigabo. P. 6. v. 2.* Imò si quid est, de quo lætari interrim possumus, de eo lætandum nobis est; quòd semper admittere in animum possumus doloris sensum, quem in cælo porro admittere non possumus.

Præterquam quòd Pœnitentiâ vera in Viatoribus vul-
tu est duplici; Uno respicit præteritum, ut illud deploret:
altero malum futurum, ut illud effugiat. Jam quis ambi-
bigat, quòd ad evitandum malum futurum nihil magis
prodesse possit, quàm semper deplorare malum præteritum?
Fierine poterit, ut denuo Patrem suum carissimum filius il-
le vulnerare cogitet, qui torrentibus lacrymarum ablu-
it eas plagas, quas manu barbarâ ante infixerat? Si tu tam
facile

facile redis ad peccandum denuo, quæ causa esse possit, nisi quia tam citò oblivisceris errorum prius admissorum?

III.
 Considera, quòd videri possit David in hac tam universali noxarum veniâ à DEO petendâ non usus formâ convenienti, dum illi dixit: *Averte faciem tuam à peccatis meis.* Quomodo unquam potest DEUS desistere videre nostra scelera, etiam quibus pridem ignovit? Si remissa sunt, fuerunt etiam admissa: & hoc unum sufficit ut illa semper obversentur divinis oculis per omnem æternitatem. Ita est. Sed meminisse oportet, quòd homines, etiam quando cum DEO loquuntur, humano more loqui oporteat: nec enim aliud, quàm proprium suum, idioma habent. Quando igitur humano in commercio dicimus, quòd quis avertat faciem ab iis injuriis, quibus læssus est, idem est ac dicere; quòd erga eum, à quo offensus est, perinde se gerat, ac ante omnem offensam se gessit. Et hoc est, quòd à DEO David verbis istis petit. Neque hoc parum videatur. Nosse enim oportet, quòd delictum, etsi condonatum quoad culpam, vindicari tamen possit in hac vita duplici pœnâ, positivâ quàm dicimus, & negativâ. Positiva, est pœna naturâ suâ respondens culpæ jam dictæ: & hæc mensuram suam habet lege taxatam, sic ut illâ exantlatâ certi sumus nihil porro luendum superesse. Negativa, est subtractio multorum auxiliorum gratuitorum, quæ iure ac meritò negare nobis potest DEUS, propter malum à nobis admissum. Atque hoc pœnæ genus mensuram suam certam non habet: neque enim certa mensura seu taxa est, ubi non de Justitia, sed de Gratia agitur. His proin auxiliis privari timebat David ob admissa à se delicta, & hanc causâ rogat DEUM, ut avertat faciem ab his peccatis, omnem quodammodo eorum memoriam abolendo; id quod

tunc facturus erat DEUS, si deinceps non fuisset minus erga eum beneficus, quàm antè, iisdem intimæ gratiæ argumentis eum prævenièdo. Ista autem petitio non est rei penitus insolitæ. *Convertam eos* pronuntiavit DEUS de iis ipsis, quos jam abjecerat, *convertam eos, quia miserebor eorum, & erunt sicut fuerunt, quando non projeceram eos.* Zach. 10. v. 6. Quin imò millies ille ostendit, pluris se facere Pœnitentem, qui Prodigii instar filij seriò admodum & ex animo ad ipsum reversus sit; quàm multos Innocentes, qui nunquam ab eo recesserunt, sicut profugi illius frater natu major. Nec id mirum videri debet. Innocentia siquidem non est prima Animæ humanæ dignitas. Prima Animæ dignitas, citra ullam controversiam, est *Gratia*. Hæc autem sæpe multo est major in ferventi Pœnitente, quàm in multis Infantibus, quantumcunque Baptismatis Innocentiæ candore resplendentibus. Ad hanc igitur majorem gratiam aspirare te oportet post peccatum, editis fructibus Pœnitentiæ convenientibus, & subinde penitus fidere DEO, qui tam disertè ore suo pollicitus est: *Impietas Impij non nocebit ei in quacunque die conversus fuerit ab impietate sua.* Ezech. 33. v. 12. Nimium quantum autem noceret impietas præterita, si propter illam ad eximiam Sanctitatem jam nullo modo posses evadere. Sæpe igitur precare DEUM, ne propter admissas & contractas noxas omittat operari in Anima tua omne illud, ad quod ceteroquin Bonitate sua propenderet. Et si hoc sensu illum alloqueris verbis, quæ jam ruminas, *Averte faciem tuam à peccatis meis,* procul dubio illis in maximè legitimo uteris.

IV.

Confidera, Injurias, quibus nos alij afficiunt, omnes duplicem ad classem revocari; vel enim præsentés sunt, vel præteritæ. Præsentés dicimur ante oculos habere; præteritas

teritas verò jam inde à primo die retulisse in librum. Non dissimili ratione loquitur DEUS de injuriis, quæ in ipsum illatæ sunt. Innumeræ sunt, quibus à nobis est irritatus. De præsentibus ait, se illas, utut occultè perpetratas, probè tamen videre omnes ac singulas: *Non sunt abscondita à facie mea, Jer. 16. v. 17.* Præteritas se ait scriptas conservare: *Ecce scriptum est coram me: non tacebo, sed reddam: & retribuam in sinum eorum iniquitates vestras, & iniquitates Patrum vestrorum simul. Isal. 65. v. 6.* Utrarumque porro singillatim veniam à DEO petit David. Respectu earum, quæ oculis obversantur, dicit DEO, *Averte faciem tuam à peccatis meis: respectu scriptarum, & omnes iniquitates meas dele.* Hoc tu imitari debes. Quàm multa tu identidem perpetras, quæ DEO tuo displicent? iis etiam actionibus bonis, quas operaris, illa immisces. Idcirco ne istæ hac causâ minùs gratæ sint DEO, frequenter illum obsecra: *Averte faciem tuam à peccatis meis, præsentibus nimirum. Ad præterita autem quod spectat, quæ per omnem hactenus actam vitam admisisti, prò quanto illa sunt numero: forsitan etiam de ipsis verum est: Delicta nostra creverunt usque ad calum. 1. Esd. 9. v. 6.* Ad mitigandam idcirco DEI iram crebrò tibi respectu istorum in ore sit: *Omnes iniquitates meas dele, omnes, omnes: idque tanto amplius; quia etsi horum veniam, quantum ad culpam spectat, jam impetrâsses, fieri tamen facilè potest, nondum pro omni reatu pœnæ esse satisfactum. Et de hoc quis ambigat: cum profiteatur DEUS, omnes omnino, quibus irritatus sit, injurias se scriptas tenere: Nonne hæc condita sunt apud me, & signata in thesauris meis? Deut. 32. v. 34.* Argumento igitur est, quòd ipse non confestim pœnas exigat: ita enim fieri amat: in librum rationum re-

ferun-

feruntur, non quæ expunctæ jam sunt, sed quæ vivæ perseverant obligationes. Sed si ille non confestim pœnas exigit, tanto id est deterius; moram in his exigendis gravitate subinde compensabit. Et quando? tunc cum illi magis opportunum videbitur. *Mea est ultio; & ego retribuam in tempore. Deut. 32. v. 34.* Cave ergo inde animos fuinas, quòd DEUS ad puniendum non sit velox; id enim inde nascitur, quòd nullo non tempore id facere possit, quancumque ipsi placuerit.

- V. Considera, quanto se sapientiores sis probaturus, si bono tuo eâ DEI tarditate uti sciveris; sic, ut dum adhuc parcit noxistuis DEUS, tu ipse eas sollicitè in te ipso vindices. Nónne hoc erit illum occupare, & prævenire? dubium id nulla ratione esse potest. *Si nosmetipsos judicaremus, non utique judicaremur. 1. Cor. 11. v. 31.* Hinc, quam ob causam existimas, tantâ confidentiâ & libertate petiisse Davidem à DEO abolitionem omnium iniquitatum ad illud usque momentum admissarum? *Omnes iniquitates meas dele; omnes, omnes.* Quia jam ipse eas in se, quantum poterat, erat ultus. Debitor hilari fronte se confert ad inveniendum Creditorem, & petit ab ipso, ut nomina ejus omnia deleat, quando pro ipsis jam numeravit totum quod erat annumerandum. Sic & tu facito. Solve, quod DEO debes, operâ pœnitentiæ, & subinde dic: *Omnes iniquitates meas dele, omnes, omnes.* Si credis, nunquam te posse tantum à temet reposcere pœnarum, quantum pro noxis tuis sit satis, suppleto Indulgentiis, qui est ille thesaurus, ex quo ætate sua David nihil in suos usus accipere potuit. Hæ non sunt aliud, quàm solutio quædam non condigna tantum, sed copiosa, quam tuo loco exhibet Ecclesia ex magno illo suo æratio. Tu isto saltem ad commodum

modum tuum utere. De cetero, ne dubita, è libris divinarum rationum nullum, quamlibet minimum, nomen deleri, quin pro illo fiat satis. *Nihil de pœna dimittitur. S. Th. Suppl. q. 25. ar. 2. c.* Si non satisfacit ex proprio, necesse est satisfacere ex alieno. Accipe igitur tesseram nummariam, quam Christus tibi offert, & illâ Creditori satisfac. Desipies, si, cum omni momento promptam habeas, moriaris ante, quam illâ utaris.

VERSUS XI.

*Cor mundum crea in me DEUS, & spiritum rectum
innova in visceribus meis.*

Considera, Auro, quantumvis purum excoctumque sit, **I.**
injuriam tamen nunquam fieri, si ad lapidem lydium
examinetur. Imò ideo, quia aurum est, probatur.
Si esset æs, quis unquam sic illud probare dignaretur? Dolor de peccatis aurum, procul dubio, est perfectissimum. Nihilominus cœlesti in ærario clausis oculis & sine examine nunquam acceptatur. Probatur priùs: & quomodo? advertendo, an pertingat usque ad decretum vitæ emendandæ: huc si pertingat, verum reputatur: sin, nullum ejus est pretium. Observa igitur, quâ ratione David, qui tam multis hæctenus modis professus est se de admissis verè dolere, DEO palàm faciat, fixum sibi ratumque esse ab illo momento mutare vitam, eum in finem suppliciter rogat, donari sibi momento eodem Cor novum, & Spiritum novum. *Cor mundum crea in me DEUS, & spiritum rectum
innova in visceribus meis.*

I Cordis